

ת"פ 48765/11/16 - מדינת ישראל נגד סיום טספלים ט

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 48765-11-16 מדינת ישראל נ' ט מס' אסיר

לפני כבוד השופט אהרון משניות

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ - עו"ד מוחמד אלעמור

נגד

סיום טספלים ט

הנאשם

ע"י ב"כ - עו"ד שני פרג'ון

נוכחים:

מתורגמן מטעם בית המשפט - מר בני גרמיי

גזר דין

א. כללי

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. מכתב האישום עולה כי הנאשם והמתלון עובדים יחדיו באותו מקום - מפעל רב בריח באשקלון, וכי בתאריך 15.11.2016 פרץ ויכוח ביניהם, אשר במהלכו הם דחפו זה את זה, והמתלון הכה את הנאשם בפיו באגרופו וכתוצאה מכך נחבל הנאשם בפיו. לאחר מכן, חזר כל אחד לעבודתו, ולאחר מכן כאשר המתלון עבר ליד הנאשם, ניגש הנאשם אל המתלון כשהוא אוחז בידו אזמל והחל להכות את המתלון בפניו. הוויכוח בין השניים התחדש, ובמהלכו זרק הנאשם את האזמל לעבר המתלון, והאזמל פגע בפניו. כתוצאה מכך נגרמו למתלון שברים מרובים בעצמות הפנים ובארובת העין הימנית והוא נזקק לניתוח חרום.

עוד עולה מכתב האישום כי הנאשם חדל ממעשיו רק בשל העובדה כי עדי ראייה שנכחו במקום הרחיקו אותו מהמתלון.

ב. ראיות לעונש

במסגרת הטיעונים לעונש העיד בן דודו של הנאשם כי מגיל חצי שנה גדל עם הנאשם באותו הבית והוא מוכר לכולם כאדם טוב. בן דודו של הנאשם הוסיף כי בזמן היותו של הנאשם במעצר הוא בעצמו הלך לבקר את המתלון בבית החולים, והמתלון סיפר לו כי לא האמין שיגיעו למצב שכזה, נוכח העובדה שהיו ביניהם קשרי חברות טובים. בנוסף,

העיד כי גם רעייתו של הנאשם ביקרה את המתלונן בבית החולים והצרה על האירוע.

ג. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הגיש טיעוניו בכתב, וציין בפתח הדברים כי הערך החברתי שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא הזכות החוקתית של כל אדם לביטחון אישי, לשלמות גופו ושלמות נפשו. מדובר בערך מוגן בסיסי ביותר שביסוד כל מערכת חוק ומשפט, ומכאן גם החומרה המיוחדת שיש במעשיו של הנאשם שפגע פגיעה קשה בערך חברתי כה בסיסי. לדבריו, מידת הפגיעה בערך המוגן של קדושת החיים וזכות האדם לשלמות גופו, מצויה ברף הגבוה, מפני שמעשיו של הנאשם בוצעו כשהוא מצויד בנשק קר, וגרמו למתלונן שברים מרובים בעצמות הפנים ובארוכות העין. לדבריו, חובתו של בית המשפט לתרום את תרומתו למלחמה הקשה בעבירות האלימות, בין היתר בענישה ממשית ומרתיעה שתהלוך את חומרת העבירות הללו.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה כי תחילת האירוע בדחיפות הדדיות בין הנאשם למתלונן, אשר בעקבותיהן הנאשם נטר טינה למתלונן ותכנן לפגוע בו. לדבריו, מדובר במעשה שתוכנן מראש, על ידי הנאשם לבדו, בידיעה שהוא עלול לגרום נזק קשה למתלונן, כפי שאכן אירע, והכול כתוצאה מוויכוח סתמי שהתפתח לתגרה אלימה, שהייתה עלולה להתדרדר לאלימות קשה עוד יותר, אלמלא הורחק הנאשם מהמקום ע"י אחרים שהבחינו במעשיו.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי מתסקיר שירות המבחן מיום 8.6.2017 עולה כי המתלונן לא שב אל מקום עבודתו ופרנסתו נפגעה, מפני שרופא תעסוקתי קבע כי הנאשם אינו כשיר לעבודה כרתך בשל הפגיעה בעינו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ואת כל הנסיבות הללו יש לשקול לחובתו של הנאשם. לדבריו, מתחם העונש הראוי נע בין שנתיים וחצי ל-5 שנות מאסר בפועל, והמאשימה עותרת לעונש מאסר שנמצא ברף התחתון של המתחם, ביחד עם מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

לעומת זאת, טענה ב"כ הנאשם כי במסגרת הוויכוח שפרץ בין הנאשם למתלונן, המתלונן היה זה שהחל באירוע האלימות, שבמהלכו אף שבר שן לנאשם וחרף זאת לא הוגש כתב אישום כנגדו. בהמשך, בתגובה לאלימות של המתלונן כלפיו, השליך הנאשם אצמל על המתלונן וגרם לנזק כמפורט בכתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשם צינה כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם אלא עסקינן באירוע ספונטני בלהט הרוחות.

אשר לנסיבות האישיות של הנאשם, הפנתה באת כוחו לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, גם בארץ וגם בארץ מולדתו, נשוי, אב לשני ילדים ומפרנס יחיד. ב"כ הנאשם חזרה והדגישה כי הנאשם הינו פלילי בארץ ולכן קיים פער מנטלי בין הנאשם לשירות המבחן במובן של הבנת סיום סכסוך. ב"כ הנאשם ציינה כי המלצתו של שירות המבחן אודות הליך של "צדק מאחה" הינה המלצה לא מעשית מפני שהמתלונן לא אותר. לדבריה, מדובר באירוע יחיד בנוף חייו של הנאשם, ולכן לא היה מקום למסקנתו של שירות המבחן בדבר הליך טיפולי ולא בכדי הנאשם לא ראה בכך צורך. ב"כ הנאשם אבחנה את הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה וטענה כי העונש הראוי לנאשם בנסיבות שלפנינו הוא 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ד. דין והכרעה

מעשיו של הנאשם אכן חמורים. עבירות אלימות טומנות בחובן פגיעה קשה בערכים חברתיים בסיסים, ובכללם ביטחון של היחיד וזכותו של האדם לשלמות גופו ובריאותו. בנסיבות שלפנינו, התנהגותו האלימה של הנאשם פגעה קשות במתלונן, לא רק בשברים שנגרמו לפניו, אלא גם בפגיעה במקור פרנסתו כרתך שכן נבצר ממנו לשוב לעבודה בשל פציעתו.

עם זאת, לא ניתן להתעלם, מנסיבות ביצוע העבירה, אשר פורטו גם בטיעוני ב"כ הצדדים. המעשה החמור של הנאשם בא בעקבות קטטה הדדית בינו לבין המתלונן, ללא כל תכנון מוקדם, לאחר שהמתלונן היכה את הנאשם בפיו באגרופו, וגרם לו לחבלה בפיו, כעולה מסעיף 2 לכתב האישום.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות. בע"פ 2138/13 **כאיד אבו קוידר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.2013), נדון עניינו של מערער שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה, בכך שבמהלך עבודתו בסופרמרקט בלוד, הסתכסך עם שני עובדים אחרים, כשבשלב מסוים הגיעו לביתו של המערער בכדי להתעמת אתו. הם תקפו את המערער, ובתגובה לכך הוא דקר את אחד המתלוננים בגבו, בשכמו ובידו באמצעות חפץ חד, ונס מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו לאותו עובד חתכים, והוא אושפז ליומיים בבית חולים, שבמהלכם נזקק לניתוח ותפרים. בית המשפט המחוזי גזר על המערער, נעדר עבר פלילי, עונש מאסר למשך 18 חודשים ופיצוי לקורבן בסך 5000 ₪, ובית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

בע"פ 4330/12 **אחמד דעאס נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 5.11.2012) נדון עניינם של מערערים שהורשעו על פי הודאת בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. המערער 1 הורשע בעבירה של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות והמערער 2 הורשע בסיוע לעבירה זו. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 1, 10 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש והותיר את העונש על כנו.

בע"פ 5316/13 **מסאלחה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.12.2013) נדחה ערעור על חומרת עונש של 9 חודשי מאסר בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו מקרה, המערער, צעיר כבן 20, חתך את המתלונן בלחיו באמצעות סכין בשל "החלפת מבטים" על רקע היכרות מוקדמת, תוך שהותיר צלקת בולטת בפניו. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו. נקבע כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש מקל לנוכח חומרת הנזק: "אות קין בפניו של המערער" אף בהעדר נכות תפקודית.

בסופו של דבר לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה כי מתחם העונש הראוי לעבירה ונסיבותיה הוא בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

כאמור, הוגשו בעניינו של הנאשם שני תסקירי שירות מבחן, האחד מיום 11.6.2017 וממנו עולה כי הנאשם יליד

אריתריאה כבן 30, נשוי ואב לשני ילדים בני שנה וחצי ו-4.5, הגיע לישראל בשנת 2003, ובתקופה הרלבנטית לכתב האישום עבד בחברת "רב בריח" באשקלון. ככלל היו בינו ובין המתלונן יחסי עבודה תקינים וטובים כחברים לעבודה, וביום ביצוע העבירה פרץ בין השניים ויכוח סביב אופן העבודה שבמהלכו דחף אותו המתלונן והיכה בפניו באגרופו, ובתגובה לכך פגע הנאשם במתלונן באמצעות האזמל, כמפורט בכתב האישום.

הנאשם הביע בפני שירות המבחן צער וחרטה על פגיעתו במתלונן, שירות המבחן ציין בתסקירו כי משיחה עם מנהלו הישיר של הנאשם עלה כי מדובר באדם חיובי, מסור וחרוץ אשר למעט האירוע נשוא כתב האישום לא היו בעיות אלימות מצדו כלפי שאר העובדים. שירות המבחן לא הצליח ליצור קשר עם המתלונן, והתרשם כי הנאשם מבין שהתנהגותו חריגה, והוא מודע למחיר שהוא צריך לשלם בגין התנהגותו וההשלכות שיש לכך על משפחתו. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מצליח להבין את הגורמים שהובילו אותו להתנהגות המתפרצת באירוע נשוא כתב האישום ואף אינו מגלה נכונות לבחון זאת. בנסיבות אלו, סבר שירות המבחן כי נדרשת ענישה שיש בה לחדד אחריות למעשיו של הנאשם והמליץ על הטלת ענישה מוחשית לצד פיצויים למתלונן.

לבקשת ב"כ הנאשם שטענה כי הייתה תקשורת לקויה בין הנאשם ובין שירות המבחן בגלל קשיי שפה, הוריתי לשירות המבחן לבחון שוב את עניינו של הנאשם, ובעקבות בדיקה חוזרת זו הוגש תסקיר משלים ביום 2.7.2017, אשר הוכן לאחר שיחה נוספת עם הנאשם באמצעות מתורגמן לשפה הטיגרית - שפתו של הנאשם. בתסקיר המשלים שירות המבחן שב על הערכתו כי קיים סיכון להתנהגות אלימה שכן חומרת מעשיו של הנאשם מבטאים התנהגות אימפולסיבית ולא מווסתת. שירות המבחן ציין עוד כי לאחר שיחה נוספת עם הנאשם, התחזקה התרשמותו כי הנאשם, אשר אינו רואה כל צורך במעורבות טיפולית בעניינו, אינו מגלה נכונות לבדוק את דפוסי התנהגותו, ואף אינו מצליח לגלות אמפטיה למתלונן, למעט הבעת צער וחרטה לגבי האירוע נשוא כתב האישום. בסופו של דבר שירות המבחן שב בתסקיר המשלים על ההמלצה העונשית שניתנה בתסקיר הראשון, ואינו בא בהמלצה טיפולית ביחס לנאשם.

לא אמנע מלציין כי ההתרשמות שלי מהנאשם שונה מהתרשמות שירות המבחן. אני מתרשם כי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את התנהגותו של הנאשם, בבחינת יוצא מן הכלל שאינו מעיד על הכלל. התרשמותי נובעת הן מעברו הנקי של הנאשם והן מהדברים החיוביים שמסר מנהלו של הנאשם לשירות המבחן, וכן מהצער והחרטה שהנאשם הביע בדבר האחרון. לא למותר לציין בהקשר זה כי הנאשם הביע את צערו לא רק בדיבורים, אלא במידה מסוימת גם במעשים, בכך שגם אשתו וגם בן דודו של הנאשם הלכו לבקר אצל המתלונן כשהיה מאושפז בבית חולים, בעת שהנאשם עצמו היה עצור, כפי שהעיד בן דודו של הנאשם במהלך הטענות לעונש.

עם זאת, עדיין מדובר במעשה חמור שביצע הנאשם, אשר מעיד על אובדן שליטה, ואף גרם נזק משמעותי למתלונן. הנאשם גם סירב להשתלב בהליך טיפולי שהוצע לו ע"י שירות המבחן, ואת הדברים הללו יש לשקול לחובתו של הנאשם.

מנגד, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם ביצע את מעשיו בתגובה לתוקפנות קודמת של המתלונן, וכן מהצער והחרטה שהביע הנאשם גם בפני שירות המבחן, וגם בפני בית המשפט, אשר לפי התרשמותי היו כנים ואמתיים. כמו כן, יש לשקול לזכותו של הנאשם את עברו הנקי, ואת נסיבותיו האישיות שאינן קלות, כפי שהן עולות מהתסקיר הראשון של שירות

המבחן. אציין עוד כי מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם, כי בהעדר מתלונן ששירות המבחן לא הצליח לאתר אותו, לא ניתן להמליץ על הליך של "צדק מאחה", ולכן אין לזקוף עובדה זו לחובתו של הנאשם.

זאת ועוד, ראיתי לתת משקל גם לתנאים המגבילים שבהם היה נתון הנאשם מאז שוחרר ממעצרו, אשר היה בהם כדי להכביד במידה לא מבוטלת על הנאשם, כפי שעולה גם מהתסקיר המשלים של שירות המבחן.

סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבותיו של הנאשם, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, ולאחר שנתתי דעתי גם להמלצתו של שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה משמעותית שתחדד בפניו את האחריות למעשיו, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם (מיום 16.11.2016 עד יום 27.11.2016).

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 18.2.18 בשעה 09:00 במכלול הקליטה בכלא אשל.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי בסך 2500 ₪ אשר ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, בכפוף לכך שהמאשימה תמציא את פרטי המתלונן לתיק בית המשפט בתוך 45 יום.

ב"כ הצדדים, יגישו הודעה לבית המשפט עד יום 18.2.18 אודות אפשרות תשלום הקנס.

ד. בשל מצבו הכלכלי של הנאשם לא ראיתי מקום להשית עליו גם קנס כספי.

ניתנה והודעה היום כ"ג טבת תשע"ח, 10/01/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט